

Δεν θυμάμαι σε ποια τάξη ήμουν. Πρέπει να ήμουνα ή στην Ε ή στην ΣΤ δημοτικού, το 1970 ή το 1971.

Ο **παπα-Ντίνος** (**Κωνσταντίνος Χονδρός** είναι το όνομά του) ήταν στα πρώτα του βήματα σαν ιερέας στο χωριό μας. Μόλις είχε χειροτονηθεί και λειτουργούσε στον Αετό και το Παχτούρι. Εξυπηρετούσε και τα δύο χωριά ταυτόχρονα. Τη μια Κυριακή στον Αετό και

την άλλη στο Παχτούρι και στις γιορτές Χριστούγεννα- Πάσχα και στα δυο χωριά. Θες για παρέα, θες γιατί δεν υπήρχαν παιδιά στο Παχτούρι (μάλλον για παρέα για να μην πηγαίνει μόνος του τόσο δρόμο), έπαιρνε και μένα για να τον βοηθάω μέσα στο ιερό, να του ετοιμάζω το θυμιατό, να κρατάω το κεριό όταν έλεγε το Ευαγγέλιο και σε ό,τι άλλο χρειαζόνταν. Πήγαινα και εγώ μαζί του κυρίως του Αγίου Νικολάου και τις μέρες των Χριστουγέννων.

Εκείνη τη χρονιά ο παπα- Ντίνος θα λειτουργούσε τα Χριστούγεννα στο Παχτούρι. Αν θυμάμαι καλά η λειτουργία θα γινόταν πολύ πρωί, τα χαράματα των Χριστουγέννων. Έπρεπε να πάμε από το απόγευμα στο Παχτούρι και να κοιμηθούμε εκεί το βράδυ. Μαζί με τον παπα-Ντίνο ξεκινήσαμε από τον Αετό με τα πόδια και δια μέσω του Σταυρού, φτάσαμε στο Παχτούρι.

Τότε δεν υπήρχε ο σημερινός ασφαλτοστρωμένος δρόμος και για να πας από τον Αετό στο Παχτούρι θα πήγαινες ή από τον πάνω δρόμο δια μέσω του Σταυρού ή από τον κάτω δρόμο δια μέσω της Καπριάτσας. Εμείς από τον Αετό πήγαιναμε σχεδόν πάντα από τον πάνω δρόμο δια μέσω του Σταυρού. Μια διαδρομή πολύ όμορφη, μέσα στο καταπράσινο περιβάλλον που δυστυχώς οι νέοι άνθρωποι και των δυο χωριών μας την αγνοούν τελείως. Θα θυμάμαι πάντα που πηγαίνοντας για το Παχτούρι περνούσαμε από το **Σταυρό**, το **Ζυγο**

ύρι(Ζγούρι)

, την

Μπλιά της Ρήνως(Μηλιά της Ρήνως)

, τη

Χλιάρα

, το

Βαϊτσι

και μέσα από τα δύο μικρά ρέματα που καταλήγουν στον

Κόκκινο

, τον παραπόταμο του Αχελώου. Το ένα ρέμα ήταν το

Βαϊτσιόρεμα

, το άλλο δεν θυμάμαι το όνομά του. Θυμάμαι τα θεόρατα πλατάνια που υπήρχαν σ' αυτά τα δυο ρέματα που σκοτεινιάζαν τον ουρανό, αλλά και το κακοτράχαλο μονοπάτι- δρόμο που ένωνε τα δυο χωριά. Και τώρα, αν και πέρασαν τόσα χρόνια, αρκετές φορές βλέπω στα όνειρά μου αυτή την καταπληκτική διαδρομή.

Θα κοιμόμασταν στο σπίτι του **Λία Μπλίτση** αυτή τη φορά. Κάποιες άλλες φορές αν θυμάμαι καλά κοιμόμασταν στο σπίτι του μπάρμπα- Νίκου του

Γούλα

του ταχυδρόμου. Νομίζω ότι

Ηλίας Χριστάκης

ήταν το κανονικό του επίθετο και το

Μπλίτσης

ήταν παρατσούκλι. Το σπίτι του μπάρμπα-Ηλία ήταν ευθεία πέρα από την πλατεία, κοντά νομίζω στο σπίτι του νονού μου του Κώστα του

Τζερεμέ

.

Θυμάμαι τον μπάρμπα- Ηλία με τη μεγάλη στριφτή του μουστάκα και τη γυναίκα του την Μπλίτσαινα που μας υποδέχτηκαν με μεγάλη χαρά και εγκαρδιότητα. Άστραφτε από καθαριότητα το σπίτι της γρια- Μπλίτσαινας. Είχε στρώσει χοντρά πατάκια και κουρελούδες δίπλα στο μπουχαρί, έριξε χοντρά κούτσουρα σ' αυτό, γιατί το κρύο έξω ήταν τσουχτερό. Τριζοβολούσαν τα κούτσουρα στο τζάκι και φεγγοβολούσε όλο το δωμάτιο από τη μεγάλη φλόγα της φωτιάς. Λαμποκοπούσαν τα πάντα στο φτωχικό δωμάτιο του μπάρμπα-Ηλία και μια υπέροχη θαλπωρή απλωνόταν σε όλο το χώρο. Έξω το κρύο τρυπούσε τα κόκαλα, αλλά μέσα στο πεντακάθαρο σπιτάκι της γρια- Μπλίτσαινας απλωνόταν μια ευχάριστη ζεστασιά.

Σε λίγο η συμπαθέστατη γιαγιά έστρωσε και το βραδινό φαγητό. Ζεστή φασολάδα και χορτόπιτες ήταν το βραδινό μας φαγητό που ετοίμασε η συμπαθέστατη γιαγιά. Όλα νηστήσιμα, γιατί την άλλη μέρα θα μεταλαβαίναμε μετά τη σαρανταήμερη νηστεία. Πιάσαμε μετά την κουβέντα με τον μπάρμπα- Ηλία και σε λίγο η γρια-Μπλίτσαινα μας έστρωσε χοντρές φλοκάτες για να κοιμηθούμε. Έξω μπορεί να λυσομανούσε ο βοριάς, αλλά μέσα στις χοντρές φλοκάτες ο ύπνος ήταν βαθύς και μακάριος. Θυμάμαι και στο σπίτι του μπάμπα- Νίκου του Γούλα και στου γέρο-Μπλίτση η φιλοξενία ήταν άφογη και, πάντα θα θυμάμαι και θα νοσταλγώ βέβαια, τις χοντρές φλοκάτες που μας χάριζαν μακάριο και ευτυχισμένο ύπνο.

Τα χαράματα κατευθυνθήκαμε στην εκκλησία του Αγίου Νικολάου για τη λειτουργία. Οι λιγοστοί κάτοικοι του Παχτουρίου μαζεύτηκαν όλοι στην εκκλησία όπου με κατάνυξη και θρησκευτική ευλάβεια παρακολουθούσαν τη θεία λειτουργία.

Ψάλτης ήταν ένας ξερακιανός λεπτός και ψηλός κύριος, **παλιόλυκος (παλιόλκος)** ήταν το παρατσούκλι του και έτσι εγώ τον θυμάμαι. Νομίζω

Γιώργος Βασιλείου

ήταν το επίθετό του, αλλά τότε πιο πολύ με τα παρατσούκλια συνεννοούνταν οι άνθρωποι.

Πάντως προσπαθώντας να φέρω στη μνήμη μου τη μορφή αυτού του ανθρώπου με τη χοντρή φωνή, πράγματι ο ψηλός αυτός ορεσίβιος κύριος με την άγρια όψη στην τότε παιδική μου ψυχή, έμοιαζε με λύκο και ίσως γι' αυτό του δώσανε αυτό το παρατσούκλι. Αυτό που θα μου μείνει αξέχαστο από αυτόν τον ψάλτη, το συμπαθητικό αυτό γεροντάκι, ήταν ότι επειδή κρύωνε έψελνε γρήγορα, σχεδόν διάβαζε γρήγορα ή έψελνε κάπως γραφικά και κάθε τόσο άφηνε το ψάλσιμο και φώναζε στον παπα-Ντίνο: «

Μάζωξα αγλήγορα παπάμ να φύγουμε, γιατί μάργωσαν τα ποδάριαμ»

. Δεν είχε άδικο, γιατί πράγματι το κρύο ήταν πιο τσουχτερό στο Παχτούρι απ' ότι στον Αετό και φαίνεται τα τσιρέπια που φόραγε στα πόδια του ο συμπαθέστατος γέρο- ψάλτης, (λόγω της ηλικίας του), δεν τον ζέσταιναν όσο έπρεπε και γιατί μέσα στην εκκλησία δεν υπήρχε καμιά ζεστασιά και φυσικά τα παπούτσια που φοράγαμε όλοι μας δεν ήταν και πολύ της προκοπής τότε.

Τα χρόνια πέρασαν. Οι περισσότεροι άνθρωποι που αναφέρονται παραπάνω έχουν προ πολλού αφήσει τα εγκόσμια, άλλαξαν βέβαια και οι συνήθειές μας και ο τρόπος της ζωής μας. **Τότε Χριστούγεννα σήμαινε σαρανταήμερη νηστεία, εκκλησία, φτώχεια καθολική, απλότητα και ταπεινότητα. Ούτε δέντρα ούτε γλυκά ούτε μπόλικο φαγητό ούτε στολισμοί και φώτα ούτε να περιμένεις τον Αι-Βασίλη να σου φέρει δώρα. Ποτέ στην παιδική μας ηλικία δεν δεχτήκαμε κανένα δώρο και από πουθενά. Ο Αι- Βασίλης ποτέ τότε δεν πέρασε από τα άγονα, φτωχά και ταπεινά χωριά μας. Ίσως με μια έννοια, πιο καλά ήταν τότε με την απλότητα, τη φτώχεια, μα μπόλικη αγάπη, συντροφικότητα και αλληλοβοήθεια που ζούσαμε όλοι μαζί αρμονικά στη φτωχή μας και άσημη ορεινή πατρίδα..**

Θα θυμάμαι πάντα εκείνα τα Χριστούγεννα που έζησα στον Αετό και το Παχτούρι. Και βέβαια τις άγιες αυτές μέρες φέρνω στο νου μου όλους τους ανθρώπους εκείνης της εποχής, τις άγιες μορφές του **μπάρμπα-Νίκου του Γούλα** και του γέρο- **Μπλίτση**, τη φιλοξενία τους, τη ζεστασιά τους και τις ζεστές φλοκάτες τους. Και φυσικά και τη φράση του γέρο-ψάλτη με την άγρια όψη και την παιδική ψυχή:

«Μάζωξα αγλήγορα παπάμ να φύγουμε, γιατί μάργωσαν τα ποδάριαμ»

Εύχομαι σε όλους τους Αετιώτες και τους Παχτουριώτες **«Καλά Χριστούγεννα και ευτυχισμένος ο καινούργιος χρόνος»**

, όσο μπορεί να είναι, σ' αυτά τα δύσκολα χρόνια που ζούμε.

Καρανάσιος Στέλιος

Ναύπλιο 14 Δεκεμβρίου

Το άρθρο έχει {hits}658{/hits} αναγνώσεις